

①

Рыбоводство.

Нашей подопытки. Я каменщик, как мою
вспоминается, доброту среди работных из др. "кал-
марки" и самарки". Успешно сбиты др. ост.
иши сажены. Сообразливо, но шло бышю
ношу, оторби дурноушю и карной пераю.
... И гнаю-то, что? Илат казенная, что доброту иши.
иши дуралта гнаю, что ака бирюдаея в елою,
в дурю, что дурюлтаню дурюло в елою сурат-
справаднэ дурюлтаню.

Второй подопытки. Кирало не поминано.
Его не видано на сбиты доброты из др. ело-
лито сурюлтаню, кончат др. не ишикама
дуралта гнаю? Кирало непоминано, что доброту

Ensi sivu V. I. Leninin käsikirjoituksesta „Vuorokeskustelu“.—
Maalis—huhtikuu 1913

Pienennetty

VUOROKESKUSTELU

Ensimmäinen sivullinen. Olen seurannut niin tarkasti kuin olen voinut työläisten keskuudessa käynnissä olevaa taistelua „kuusikosta ja seitsikosta”. Yritän seurata kumpaa-kin sanomalehteä. Rinnastan, mikäli mahdollista, myös porvarillisen ja mustan lehdistön lausuntoja. ...Ja tiedättekö mitä? Minusta tuntuu siltä, että taistelu alkaa saada raskaita muotoja, että se alkaa mataloitua torailuksi ja rettelöinniksi ja että tuloksena — kaikissa tapauksissa — on ääretön demoralisoituminen.

Toinen sivullinen. En ymmärrä mitään. Onko maailmassa koskaan nähty missään sellaista, että jostain vakavasta asiasta käyty taistelu *ei* olisi saanut raskaita muotoja? Juuri sen vuoksi, kun taistelun avulla on ratkaistava tärkeä kysymys, siinä ei selviydytä „kevyellä” „kiistalla”. Ne, jotka ovat tottuneet kieltämään ja yhä kieltävät puolueen rakennustyön periaatteet, eivät antaudu mitä epätoivoisinta vastarintaa tekemättä. Vimmuttu vastarinta synnyttää aina ja kaikkialla „raskaita muotoja”, aiheuttaa sen, että kiista *yritetään* siirtää periaatteiden alalta rettelöinnin alalle. Ja mitä siitä seuraa? Käskettekö sen takia luopumaan taistelusta puolueen rakennustyön peruseriaatteiden puolesta?

Ensimmäinen sivullinen. Te hieman poikkeatte asettamastani kysymyksestä ja pidätte liiaksi kiirettä „siirtyäksenne hyökkäykseen”. Niin puolella kuin toisellakin jokainen työläiskerho kiirehtii „värkkäämään” päätöslauselman, ja tällöin kehkeytyy miltei kilpailu siitä, kuka voittaa toiset lujien voimasanojen käytössä. Miten paljon haukkumista, joka karkottaa työväenlehdistön ympäriltä joukoittain työläisväkeä, niitä, jotka etsivät sosialismin valoa ja jotka ehkä

heittävät lehden syrjään joutuen joko ymmälle taikka tuntien jonkinlaista häpeää sosialismin takia... Ehkäpä he pettyvät pitkäksikin aikaa sosialismiin nähden. Haukkumiskilpailu luo olosuhteet tietynlaiselle „epäluonnolliselle valinnalle”, mikä nostaa etusijoille „nyrkkeilymaakarit”... Puolin ja toisin suositaan rehvakkuutta vihollisen loukkamisessa. *Sitenkö* sosialistisen puolueen pitää proletariaattia kasvattaa? Kunpa se ei vain menisi opportunismiin suosimiseksi taikka ainakin sen sietämiseksi, sillä opportunismi on sitä, että työväenliikkeen *perusedut* uhrataan hetkellisen menestyksen hyväksi. Molemmat kiistapuolet uhraavat työväenliikkeen *perusedut* hetkellisen menestyksen hyväksi... Sen sijaan, että sosialistinen toiminta tuottaisi iloa, että siihen syvennyttäisiin ja että siihen suhtauduttaisiin vakavasti, käykin niin, että sosialistit karkottavat joukkoja pois sosialismin luota. Väkisinkin tulevat mieleen ne katkerat sanat, että proletariaatti tulee sosialismiin socialisteista *huolimattakin*.

Toinen sivullinen. Me molemmat, minä ja te, olemme sivullisia, s.o. niitä, jotka eivät ota välittömästi osaa taisteluun. Mutta sivulliset henkilöt, eritellessään silmänsä edessä tapahtuvia asioita, voivat suhtautua taisteluun kahdella eri tavalla. Sivusta katsoen voidaan nähdä vain taistelun niin sanottu ulkoinen puoli: kuvannollisesti sanoen voidaan nähdä vain nyrkkiin puristuneita käsiä, vääristyneitä kasvoja ja rujoja näytöksiä; kaikki se voidaan tuomita ja itkeä ja valitella sen johdosta. Mutta sivusta katsoen voidaan myös tajuta käynnissä olevan taistelun *tarkoitus*, joka, suokaa anteeksi, on hieman mielenkiintoisempi ja historiallisesti merkityksellisempi kuin näytökset ja kuvat niin sanotuista taistelussa esiintyvistä „eksesseistä” eli „äärimmäisyyksistä”. Ei ole taistelua ilman intoutumista. Ei ole intoutumista ilman äärimmäisyyksiä; ja mitä minuun tulee, niin vihaan eriten niitä ihmisiä, jotka näkevät luokkien, puolueiden ja ryhmien taistelussa ennen kaikkea „äärimmäisyyksiä”. Suokaa anteeksi, mutta minun tekee aina mieleni huutaa noille ihmisille: „ota vaikka humalat, mutta käsitä asiat”.

Ja tässähän toteutetaan suurta, historiallisesti tärkeää tehtävää. Muodostuu työväenpuolue. Työväen itsenäisyys, työläisten vaikutus *omaan* edustajaryhmäänsä, työläiset alkavat itse päättää puolueensa asioista — juuri sellainen on

nykyisten tapahtumien suuri historiallinen sisältö, juuri tuo muuttuu silmiemme nähden hurskaasta toivomuksesta *tosiasiaksi*. Teitä pelottavat ja surettavat „äärimmäisyydet”, mutta minä seuraan ihastuksella taistelua, jossa Venäjän työväenluokka todella kypsyy ja miehistyy, ja minua raivosuttaa vain se, että olen sivustaseuraaja, etten voi rynnätä tuon taistelun tuimimpaan tuoksinaan...

Ensimmäinen sivullinen. Ja myöskin „äärimmäisyyksien” tuoksinaan, niinkö? Entä jos „äärimmäisyydet” menevät niin pitkälle, että aletaan leipoa päätöslauselmia, julistatkeo tekin silloin „vihaavanne” niitä ihmisiä, jotka puhuvat siitä, ovat siitä suutuksissaan ja vaativat, että sellainen on lopeettava hinnalla millä hyvänsä?

Toinen sivullinen. Älkää pelotelko, olkaa hyvä! Meitä on turha pelotella! Te alatte totta tosiaan muistuttaa niitä ihmisiä, jotka ovat valmiit tuomitsemaan julkisuuden sen vuoksi, että on julkaistu vääriä tietoja. Muistan, miten „Pravdassa”⁵ julkaistiin uutinen erään sosialidemokraatin poliittisesta epärehellisyydestä, uutinen, joka kumottiin vasta aikojen kuluttua. Voin kuvitella, mitä tuo sosialidemokraatti tunsu sisimmässään uutisen ilmestymisen ja sen kumoamisen välisenä aikana! Mutta julkisuus on säilä, joka itse parantaa sillä isketyt haavat. Ettäkö aletaan leipoa päätöslauselmia? Väärentäjät paljastetaan ja heitetään yli laidan. Ja siinä koko juttu. Taistelunäyttämöillä ei käydä vakavia otteluja, ilman että taistelulentien luona on lasaretit. Mutta olisi kerrassaan anteeksiantamatonta, jos antaisimme pelottaa tai hermostuttaa itseämme „lasaretti”-tapauksilla. Sen ei ole metsään menemistä, joka sutta pelkää.

Ja mitä opportunismiin, s.o. sosialismin peruspäämäärien unohtamiseen tulee, niin siinä te vieritätte syyn toisen niskoille. Teidän mukaan käy niin, että nuo peruspäämäärät ovat jokin „ihanne-aatteen” tapainen, jolla ei ole mitään yhteistä päivän tehtävien, tämän hetken kipeimpien kysymyksen puolesta käytävän „syntisen” taistelun kanssa. Tuollainen kannanotto merkitsee sosialismin muuttamista imeläksi fraasiksi, kaunistelluksi tekopyhydeksi. Kaikki taistelu, jota käydään jokaisen hetken kipeimmän kysymyksen puolesta, täytyy *yhdistää erottamattomasti* peruspäämääriin. Vain silloin kun taistelun historiallinen sisältö käsitetään tällä tavalla, voidaan, syventämällä ja

kärjistämällä taistelua, hylätä se paha, se „rehvakkuus”, se „nyrkkeily”, joka on kiertämätöntä kaikkialla, missä on väkijoukko, melua, huutoa, tungosta, mutta joka aina karsiutuu pois itsestään.

Te puhutte proletariaattia kasvattavasta sosialistisesta puolueesta. Mutta siitähän nykyisessä taistelussa juuri onkin kysymys, että saataisiin säilytettyä puoluekantaisuuden *perusperiaatteet*. Jokaisen työläiskerhon ratkaistavaksi asettuu jyrkässä, tinkimättömässä muodossa ja pikaista ja selvää vastausta vaativana kysymys siitä, *minkälaista politiikkaa se haluaa ajaa Duumassa*, miten *se* suhtautuu julkiseen puolueeseen ja maanalaiseen toimintaan, pitääkö se Duuman edustajaryhmää puolueen *yläpuolella* olevana vain päinvastoin. Juuri kaikki tämä on puolueen olemassaolon a ja o, se on kysymys juuri puolueen elämästä ja kuolemasta.

Sosialismi ei ole mikään valmis järjestelmä, jolla ihmiskunta tehdään onnelliseksi. Sosialismi on nykyisen proletariaatin luokkataistelua, proletariaatin, joka kulkee tämän päivän tavoitteesta toista, huomispäivän tavoitetta kohti peruspäämääränsä *nimessä, päästen* päivä päivältä *yhä lähemmäksi* sitä. Maassa, jonka nimenä on Venäjä, sosialismi käy tänään läpi sitä vaihetta, jolloin tietoiset työläiset itse vievät päätökseen työväenpuolueen luomisen siitä huolimatta, että liberaalinen intelligenssi ja „Duuman sosialidemokraattinen intelligenssi” *yrittää estää* sen luomisen.

Likvidaattorit *yrittävät estää* työläisiä luomasta omaa työväenpuoluetta — sellainen on „kuusikon ja seitsikon” välisen taistelun olemus ja merkitys. Mutta he eivät voi sitä estää. Taistelu on oleva raskasta, mutta työläisten voitto on turvattu. Antaa heikkojen tai peloteltujen horjua taistelun „äärimmäisyyksien” vuoksi, — huomenna he jo itsekin näkevät, että käymättä läpi kaikkea tätä ei olisi voitu ottaa askel-takaan etemmäksi.

Kirjoitettu maalís—huhtikuussa 1913

*Julkaistu ensi kerran
toukokuun 5 p:nä 1932
„Pravda” lehden 123. numerossa
Allekirjoitus: K—v*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan